

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Σαράντα Επτά

Αποκαλύπτοντας Παραπλανητικές Διδασκαλίες: Μια Κριτική Ανάλυση του Δανιήλ 8 και των Προκλήσεων προς την Αντβεντιστική Θεολογία

Jeff Pippenger

2024-01-11

Όταν το μικρό κέρας της Ρώμης παριστάνεται στα εδάφια εννέα έως δώδεκα του ογδού κεφαλαίου του Δανιήλ, αποτελεί διεφθαρμένο σύμβολο, διότι είναι σύμβολο τραβεστισμού, ενδύομενο τα αμφότερα φύλα, ταλαντευόμενο μεταξύ αρσενικού και θηλυκού. Αυτό συμφωνεί με τη Μιλλεριτική κατανόηση ότι η Ρώμη παριστάνεται με δύο φάσεις, η πρώτη φάση ως ρωμαϊκή κρατική εξουσία και η δεύτερη φάση ως ρωμαϊκή εκκλησιαστική εξουσία· αλλά, στην ταλάντευση των γενών μέσα στα εδάφια, το μικρό κέρας βρίσκεται εκτός της ιστορικής και προφητικής ακολουθίας (διεφθαρμένο). Εντούτοις, καθένα από τα τέσσερα εδάφια παριστάνει ιστορία αμέσως συνδεδεμένη είτε με τη ρωμαϊκή κρατική εξουσία είτε με τη ρωμαϊκή εκκλησιαστική εξουσία. Η ειδωλολατρική Ρώμη κατεδίωκε όλους όσους αντιστέκονταν στην αυτοκρατορική της εξουσία, αλλά ο διωγμός της παπικής Ρώμης (θηλυκό) στο εδάφιο δέκα στρέφεται ειδικώς κατά του ουρανού.

Κατά τη μιλλεριτική κατανόηση ότι η Ρώμη ήταν το τέταρτο και τελικό βασίλειο, η εναλλαγή από κράτος σε εκκλησία και πάλι από κράτος σε εκκλησία δεν θα αποτελούσε ζήτημα. Είχαν δει την ανάμειξη σιδήρου και πηλού στα πόδια του Δανιήλ, κεφάλαιο δεύτερο, και απλώς την κατανοούσαν ως δύο φάσεις της Ρώμης, χωρίς καμία μέριμνα να ορίσουν μια συγκεκριμένη ιστορική ακολουθία ενός τετάρτου και πέμπτου βασιλείου. Το ίδιο κατανοούσαν και για το κεφάλαιο έβδομο, όπου το κέρας που ελάλει μεγάλα πράγματα κατά του Υψίστου είχε τρία κέρατα εκριζωμένα από τα αρχικά δέκα κέρατα του θηρίου της Ρώμης. Ακόμη και αν ο Μίλλερ αναγνώριζε τη μετατόπιση του γένους στα εδάφια εννέα έως δώδεκα, αυτό θα ήταν ασήμαντο για την κατανόησή του ότι το τέταρτο βασίλειο ήταν η Ρώμη. Κατά τη μιλλεριτική κατανόηση, το τέταρτο βασίλειο έληξε το 1798, και το επόμενο προφητικό γεγονός ήταν η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Το θηλυκό κέρας ταυτοποιεί τη γυναίκα που διαπράττει πνευματική πορνεία με το αρσενικό κέρας και παριστάνεται στα εδάφια δέκα και δώδεκα.

Και ἐμεγαλύνθη ἕως τοῦ στρατεύματος τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἔρριπεν εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ στρατεύματος καὶ ἀπὸ τῶν ἀστέρων, καὶ κατεπάτησεν αὐτούς. Δανιήλ 8:10.

Ο διωγμός της παπικής εξουσίας στράφηκε εναντίον του Χριστιανισμού (του στρατεύματος του ουρανού), και στο εδάφιο δώδεκα η παπική Ρώμη (θηλυκό) λαμβάνει τη δύναμη να επιτελέσει το φονικό της έργο μέσω της παράβασης τού να πορνεύει με τους βασιλείς της Ευρώπης.

Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν στρατεύματα ἐναντίον τῆς καθημερινῆς θυσίας διὰ τὴν παράβασιν, καὶ κατέβαλε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐνήγησε, καὶ εὐοδόθη. Δανιήλ 8:12.

Το «στράτευμα» στο εδάφιο αντιπροσωπεύει τη στρατιωτική δύναμη που δόθηκε στον παπισμό «εναντίον της καθημερινής». Η λέξη «εναντίον» σημαίνει «από». Από τους ειδωλολατρικούς βασιλείς της Ευρώπης (την ειδωλολατρική Ρώμη), που αντιπροσωπεύονται από «την καθημερινή», δόθηκε στον παπισμό στρατιωτική υποστήριξη (ένα στράτευμα) «εξαιτίας της παράβασης». Ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, με την εκκλησία να ελέγχει τη σχέση, είναι η «παράβαση». Ο οίνος εκείνης της παράβασης είναι χριστιανικό αίμα. Μόλις ο παπισμός απέκτησε τον έλεγχο των στρατευμάτων της ειδωλολατρικής Ρώμης, η παπική Ρώμη («αυτό») «κατέβαλε την αλήθεια κατά γης· και ενήργησε, και ευημέρησε».

Στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφιο τριάντα ένα, παριστάνεται επίσης η παράδοση των στρατευμάτων στην παπική Ρώμη:

Και βραχίονες θέλουσι σταθή εκ μέρους αυτού, και θέλουσι βεβηλώσει το αγιαστήριον της ισχύος, και θέλουσι καταργήσει την παντοτεινήν θυσίαν, και θέλουσι στήσει το βδέλυγμα της ερημώσεως. Δανιήλ 11:31.

Το εδάφιο προσδιορίζει την ιστορική μετάβαση από την ειδωλολατρική Ρώμη στην παπική Ρώμη. Στο εδάφιο, οι «βραχίονες» είναι οι Ευρωπαίοι βασιλείς που άρχισαν να υποστηρίζουν τον παπισμό, αρχίζοντας με τον Χλωδοβίκο, βασιλιά των Φράγκων (Γαλλία), κατά το έτος 496. Οι «βραχίονες» επίσης μόλυναν «το αγιαστήριο της ισχύος» (την πόλη της Ρώμης), μέσω του συνεχούς πολέμου από τον τέταρτο αιώνα και εξής έως το έτος 538. Οι «βραχίονες» επίσης απομάκρυναν την ειδωλολατρική αντίσταση στην άνοδο του παπισμού, και έως το έτος 508, η ειδωλολατρική αντίσταση είχε τερματισθεί.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «αφαιρώ», είναι η εβραϊκή λέξη «sur» και σημαίνει «να απομακρύνω». Οι «βραχίονες» έθεσαν το «βδέλυγμα της ερημώσεως» (τον παπισμό) στον θρόνο της γης το έτος 538. Όταν ο Δανιήλ, κεφάλαιο όγδοο, εδάφιο δώδεκα, δηλώνει ότι «στράτευμα» εδόθη στο θηλυκό μικρό κέρασ, συμφωνεί με τη μαρτυρία του εδαφίου τριάντα ένα του ενδεκάτου κεφαλαίου. Το βιβλίο της Αποκαλύψεως επίσης δίδει μαρτυρία στην ίδια αλήθεια στο δέκατο τρίτο κεφάλαιο.

Και το θηρίον, το οποίο είδα, ήταν όμοιο με λεοπάρδαλη, και τα πόδια του σαν πόδια αρκούδας, και το στόμα του σαν στόμα λιονταριού· και ο δράκοντας έδωσε σ' αυτό τη δύναμή του, και τον θρόνο του, και μεγάλη εξουσία. Αποκάλυψη 13:2.

Η Αδελφή Γουάιτ ταυτίζει ευθέως το θηρίο του δεύτερου εδαφίου με τον παπισμό, και ότι ο δράκων στο εδάφιο είναι η ειδωλολατρική Ρώμη. Η ειδωλολατρική Ρώμη έδωσε τρία πράγματα στον παπισμό: «τη δύναμή του, και τον θρόνο του, και μεγάλη εξουσία».

Η στρατιωτική ισχύς δόθηκε από την παγανιστική Ρώμη, αρχίζοντας με τον Κλόβιδο, κατά το έτος 496. Η «έδρα» από την οποία θα κυβερνούσε, δόθηκε στον παπισμό κατά το έτος 330, όταν ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος μετέφερε την πρωτεύουσά του στην Κωνσταντινούπολη, αφήνοντας την προηγούμενη πρωτεύουσά του, την πόλη της Ρώμης, υπό τον έλεγχο της παπικής εκκλησίας. Κατά το έτος 533, ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός διέταξε ότι ο πάπας ήταν η κεφαλή της εκκλησίας και ο διορθωτής των αιρετικών, παραδίδοντας τη «μεγάλη εξουσία» του στον πάπα της Ρώμης. Το

δωδέκατο εδάφιο του ογδού κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζει τον χρόνο κατά τον οποίο δόθηκε «στράτευμα», και αυτή η προφητική αλήθεια μαρτυρείται από πολλούς μάρτυρες. Από εκείνο το χρονικό σημείο (με αρχή το έτος 496), ο παπισμός «ευημέρησε».

Θα εξακολουθούσε να «ενεργεί» και να «ευημερεί» έως ότου η αγανάκτηση κατά του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ φθάσει στο τέλος της το 1798, και ο παπισμός λάβει το θανατηφόρο του πλήγμα.

Και ὁ βασιλεὺς θέλει πράξει κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ· καὶ θέλει ὑψώσει ἑαυτὸν, καὶ μεγαλύνει ἑαυτὸν ὑπὲρ πάντα θεόν, καὶ θέλει λαλήσει θαυμαστὰ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τῶν θεῶν, καὶ θέλει εὐδοιωθῆ ἕως οὗ συντελεσθῆ ἡ ἀγανάκτησις· διότι τὸ ὠρισμένον θέλει ἐκτελεσθῆ. Δανιήλ 11:36.

Το ένατο εδάφιο του ογδού κεφαλαίου περιγράφει την αρσενική Ρώμη (την ειδωλολατρική Ρώμη) και απεικονίζει την τριπλή διαδικασία κατακτήσεως που επέτυχε η ειδωλολατρική Ρώμη, και η οποία προεικόνιζε τις τρεις γεωγραφικές περιοχές που θα κατακτούνταν ώστε να εγκαθιδρυθεί η παπική Ρώμη επάνω στον θρόνο της γης, όπως παριστάνεται από τα τρία κέρατα που εκριζώθηκαν στο έβδομο κεφάλαιο. Αυτές οι δύο τριπλές κατακτήσεις της ειδωλολατρικής και της παπικής Ρώμης παρίσταναν τα τρία γεωγραφικά εμπόδια της σύγχρονης Ρώμης, στα εδάφια σαράντα έως σαράντα τρία του Δανιήλ ένδεκα. Έπειτα, στο όγδοο κεφάλαιο, εδάφιο ένδεκα, το αρσενικό μικρό κέρας (η ειδωλολατρική Ρώμη) παριστάνεται και πάλι. Στο εδάφιο αυτό, η εξηγιασμένη λογική είναι τόσο αδιάσειστη, ώστε οι χλευαστές άνδρες που κυβερνούν την Ιερουσαλήμ εξαναγκάστηκαν να εισαγάγουν πολλές θεολογικές πλάνες, προκειμένου να οικοδομήσουν το παραποιημένο τους θεμέλιο.

Καὶ ὑψώθη ἕως τοῦ ἄρχοντος τῆς στρατιᾶς, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἀφηρέθη ἡ παντοτινὴ θυσία, καὶ ὁ τόπος τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ κατεβλήθη. Δανιήλ 8:11.

Καθώς αρχίζουμε να εξετάζουμε τα κίβδηλα νομίσματα και πολύτιμα πετράδια που έχουν εισαχθεί στον Αντβεντισμό από το 1863, πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχουν δύο πρωτεύοντες τομείς υποτιθέμενης θεολογικής ειδικεύσεως, για τους οποίους ο Αντβεντισμός καυχάται, ως βάση για τη στήριξη των δογμάτων του αποστατημένου Προτεσταντισμού και του Καθολικισμού. Ο ισχυρισμός που προβάλλουν οι σύγχρονοι θεολόγοι του Αντβεντισμού είναι ότι είτε είναι ειδικοί στη βιβλική ιστορία είτε είναι ειδικοί στις βιβλικές γλώσσες. Η εφαρμογή εκ μέρους τους του εδαφίου αποκαλύπτει ότι ο προφητικός λόγος έχει καταστεί γι' αυτούς ως βιβλίο εσφραγισμένο, και επίσης αποκαλύπτει ότι ο ισχυρισμός τους πως είναι ειδικοί στις βιβλικές γλώσσες είναι απλώς η σύγχρονη εκδήλωση του Φαρισαϊσμού.

Πρώτον, υπάρχει η παραγνώριση τῆς ἐναλλαγῆς τῶν γενῶν γιὰ τὸ μικρὸ κέρασ στὰ ἐδάφια ἐννέα ἕως δώδεκα. Ἐὰν ἦσαν πράγματι ἐμπειρογνώμονες στὴν ἐβραϊκὴ γλῶσσα, δὲν θὰ ἀρνοῦνταν, οὔτε θὰ ἀποδυνάμωναν, τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Δανιήλ ἐσκεμμένως χρησιμοποίησε ἐναλλαγὴ γένους στὰ ἐδάφια αὐτά. Τὸ μικρὸ κέρασ παριστάνεται καὶ στὰ δύο γένη, καὶ τὰ γένη αὐτὰ ἐναλλάσσονται μέσα στὰ ἐδάφια. Οἱ θεολόγοι ἐπιχειροῦν νὰ συγκαλύψουν αὐτὸ τὸ γεγονὸς μὲ ἀνοησίες καὶ κίβδηλα νομίσματα, διότι αὐτὸ ἀναγνωρίζει σαφῶς ὅτι τὸ ἐδάφιο ἐνδεκα προσδιορίζει τὴν ειδωλολατρικὴ, καὶ ὄχι τὴν παπικὴ, Ῥώμη. Αὐτοὶ, βεβαίως, ἐπιμένουν ὅτι τὸ μικρὸ κέρασ τοῦ

εδάφιου ένδεκα είναι ό πάπας, ένω στην πραγματικότητα είναι ή ειδωλολατρική Ρώμη.

Μόλις αναγνωρισθεί ότι δύο από τα τέσσερα εδάφια περί του μικρού κέρατος είναι αρσενικά και δύο θηλυκά, τότε είναι απλό να ενσωματωθεί η βιβλική αλήθεια ότι μία γυναίκα στη βιβλική προφητεία αντιπροσωπεύει μία εκκλησία, και ένας άνδρας αντιπροσωπεύει ένα κράτος. Η γνώση αυτή καθιστά φανερό σε όλους όσοι επιθυμούν να δουν ότι το μικρό κέρας του ενδέκατου εδαφίου είναι η αρσενική Ρώμη (η παγανιστική Ρώμη), όχι η θηλυκή Ρώμη (η παπική Ρώμη).

Το εδάφιο, λοιπόν, νοείται ότι διδάσκει πως η ειδωλολατρική Ρώμη (αυτός) υψώθηκε μέχρι τον άρχοντα του στρατεύματος, όπως έπραξε η ειδωλολατρική Ρώμη όταν έθεσε τον άρχοντα του στρατεύματος επάνω στον σταυρό του Γολγοθά. Όχι μόνον η ειδωλολατρική Ρώμη υψώθηκε εναντίον του Χριστού επάνω στον σταυρό, αλλά το εδάφιο συνεχίζει λέγοντας ότι δι' αυτού (της ειδωλολατρικής Ρώμης) «η παντοτινή θυσία αφαιρέθηκε».

Στο βιβλίο του Δανιήλ υπάρχουν δύο εβραϊκές λέξεις που αμφοότερες μεταφράζονται ως «αφαιρώ». Οι λέξεις είναι «sur» και «gum». Και οι δύο λέξεις χρησιμοποιούνται στην υπηρεσία του αγιαστηρίου. Η λέξη sur σημαίνει αφαιρώ ή απομακρύνω, και όταν η στάχτη από το θυσιαστήριο στο αγιαστήριο απομακρυνόταν, η λέξη που χρησιμοποιείται για να περιγράψει την απομάκρυνση της στάχτης είναι «sur». Η λέξη «gum» σημαίνει υψώνω και εξυψώνω, και όταν ο ιερέας στο αγιαστήριο έπρεπε να υψώσει ένα προσφερόμενο σείσμα, έπρεπε να «gum» (υψώσει) την προσφορά. Στο ενδέκατο εδάφιο, η παγανιστική Ρώμη («το καθημερινόν») θα «gum» (αφαιρούσε) την ειδωλολατρία υψώνοντας και εξυψώνοντας τη θρησκεία της ειδωλολατρίας.

Η ειδωλολατρική Ρώμη θα ανύψωνε και θα εξυψώνε τη θρησκεία της ειδωλολατρίας. Οι Αντβεντιστές θεολόγοι, οι οποίοι διατείνονται ότι κατέχουν εξειδίκευση στις βιβλικές γλώσσες, επιλέγουν να αποδίδουν κάθε εμφάνιση του «take away» στο βιβλίο του Δανιήλ ως «remove». Παραλείπουν να αναγνωρίσουν τη διακριτή και ακριβή διατύπωση του Δανιήλ και, έτσι, θέτουν τους εαυτούς τους υπεράνω του προφήτη Δανιήλ.

Οι θεολόγοι που ομολογούν ότι κατανοούν τις βιβλικές γλώσσες προβάλλουν επιχειρήματα για να δικαιολογήσουν γιατί ο Δανιήλ είχε την πρόθεση να εννοήσει το ίδιο πράγμα, όταν χρησιμοποίησε δύο διαφορετικές λέξεις. Παραθέτουν μακρές και κουραστικές λεξιλογικές μελέτες για να υποστηρίξουν τους ψευδείς ισχυρισμούς τους. Οι θεολόγοι που ομολογούν ότι κατανοούν τη βιβλική ιστορία υποστηρίζουν ότι η ψευδής εφαρμογή βασίζεται στην αναγνώριση ότι, σε διαφορετικές περιόδους της ιστορίας, η ίδια λέξη μπορεί να σημαίνει κάτι διαφορετικό, και επομένως, όταν ο Δανιήλ χρησιμοποίησε δύο διαφορετικές λέξεις, μόνον ένας ιστορικός ειδήμων μπορεί να προσδιορίσει τι πραγματικά εννοούσε ο Δανιήλ. Είναι σημαντικό να προσδιοριστούν αυτές οι δύο ψευδείς μέθοδοι, διότι χρησιμοποιούνται συχνά από τους θεολόγους που επιδιώκουν να αποκρυβούν από τη μεθοδολογία του «γραμμή επί γραμμή».

Και μάλιστα υψώθη έως τον Άρχοντα της στρατιάς, και δι' αυτού αφαιρέθη η παντοτινή θυσία, και ο τόπος του αγιαστηρίου αυτού κατεβλήθη. Δανιήλ 8:11.

Η λέξη που μεταφράζεται ως «αφαιρέθηκε» στο εδάφιο σημαίνει «άνυψώνω και εξυψώνω». Δεν σημαίνει απομακρύνω. Το γεγονός αυτό δημιουργεί σύγχυση και αντίφαση για τους Αντβεντιστές

θεολόγους, διότι οι προκειμένες τους δεν αντέχουν σε μια απλή εξέταση του εδαφίου, όταν στο εδάφιο εφαρμοστεί ο πραγματικός ορισμός της λέξεως που χρησιμοποίησε ο Δανιήλ. Υποστηρίζουν ότι το μικρό κέρασ του εδαφίου είναι η παπική Ρώμη, και επομένως το εδάφιο θα έλεγε ότι «δι' αὐτοῦ» (της παπικής Ρώμης) «το παντοτινό εξυψώθηκε».

Βεβαίως, δεν έχουν κανένα πρόβλημα να περιλαμβάνουν την προστιθέμενη λέξη, την οποία η Αδελφή Γουάιτ δηλώνει ρητώς ότι προστέθηκε από ανθρώπινη σοφία και δεν εφαρμόζεται στο κείμενο.

«Τότε είδα, σε σχέση με το “διαπαντός” (Daniel 8:12), ότι η λέξη “θυσία” προστέθηκε από την ανθρώπινη σοφία και δεν ανήκει στο κείμενο, και ότι ο Κύριος έδωσε την ορθή κατανόηση αυτού σε εκείνους που έδωσαν την κραυγή της ώρας της κρίσεως.» Early Writings, 74.

Προσδιορίζουν το «παντοτινό» ως τη διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο, ώστε η φράση «η καθημερινή θυσία» να υποστηρίζει την αντίληψη ότι το «παντοτινό» είναι το θυσιαστικό έργο του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο. Αλλά η έμπνευση προσδιορίζει ότι η λέξη «θυσία» «δεν ανήκει στο κείμενο».

Όταν οι μεθύοντες του Εφραΐμ ταυτίζουν «το διαπαντός» με το έργο του Χριστού στο αγιαστήριο, τότε το εδάφιο θα έλεγε: «δι' αὐτοῦ» (της παπικής Ρώμης) «άφηρέθη το διαπαντός», ή θα έλεγε: «διά της παπικής εξουσίας, η διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο αφαιρέθηκε». Πράγματι διδάσκουν αυτό το ψεύδος. Επιμένουν ότι, μέσω του σκότους της παπικής κυριαρχίας, η αληθινή κατανόηση της διακονίας του Χριστού στο αγιαστήριο αφαιρέθηκε από τη διάνοια των ανθρώπων.

Ωστόσο, η λέξη που μεταφράζεται ως «αφαιρέθῃ», δὲν σημαίνει νὰ ἀπομακρύνει, ἀλλὰ σημαίνει νὰ ὑψώσει καὶ νὰ ἐξυψώσει. Ἐὰν οἱ κατὰ δήλωσιν εἰδικοὶ τῶν βιβλικῶν γλωσσῶν ἐφάρμοζαν ὀρθῶς τὴ σημασία τῆς ἑβραϊκῆς λέξεως «gum» στὸ χωρίο, ἡ ἀπόδοσή τους θὰ ἔπρεπε νὰ λέγει: «διά τῆς παπικῆς ἐξουσίας, ἡ διακονία τοῦ ἀγιαστηρίου τοῦ Χριστοῦ ὑψώθηκε καὶ ἐξυψώθηκε». Πότε ἡ παποσύνη ὑψωσε καὶ ἐξύψωσε τὸν Χριστό;

Επιδιώκουν να επιβάλουν τον ορισμό της εβραϊκής λέξεως «sur» επάνω στην εβραϊκή λέξη «gum». Ο Δανιήλ χρησιμοποιεί τη λέξη «sur», η οποία σημαίνει αφαιρώ, σε συνάφεια με «το διαπαντός» σε δύο άλλα εδάφια· όμως στο ενδέκατο εδάφιο, ο Δανιήλ επέλεξε τη λέξη «gum», που σημαίνει υψώνω και δοξάζω. Όχι μόνον είναι ανοησία το συνονθύλευμα των μύθων σχετικά με αυτό το εδάφιο εξαιτίας της διαστροφής της σημασίας της λέξεως που μεταφράζεται ως «αφαιρώ», αλλά δεν υπήρξε ποτέ χρόνος κατά τον οποίον η διακονία του Χριστού στο αγιαστήριο αφαιρέθηκε καθ' οιονδήποτε τρόπο από τους ανθρώπους.

Αλλά αυτός, επειδή μένει εις τον αιώνα, έχει αμετάθετη ιερωσύνη. Όθεν δύναται και να σώζει παντελῶς εκείνους που προσέρχονται στον Θεό δι' αυτού, επειδή ζει πάντοτε για να μεσιτεύει υπέρ αυτών. Εβραίους 7:24, 25.

Το να ισχυρίζεται κανείς, όπως πράττουν οι Αντβεντιστές θεολόγοι, σε μια προσπάθεια να στηρίξουν τη ψευδή εφαρμογή τους του εδαφίου, ότι υπήρξε κάποια χρονική περίοδος κατά την οποία ο παπισμός άσκησε κάποιο είδος εξουσίας ώστε να καταργήσει τη μεσιτεία του Χριστού στο αγιαστήριο, είναι παράλογο!

Ἄλλ' οἱ θεολόγοι δὲν διδάσκουν ὅτι τὸ ἐδάφιο ταυτοποιεῖ ὅτι ὁ παπισμὸς ὕψωσε καὶ ἐξύψωσε τὴ διακονία τοῦ ἁγιαστηρίου τοῦ Χριστοῦ. Αποφεύγουν τὸ νόημα τῶν λόγων τοῦ Δανιήλ καὶ τὴν θεόπνευστη συμβουλή τῆς Ellen White, γιὰ νὰ διδάσκουν ἐκεῖνο ποὺ ἐπιλέγουν νὰ διδάσκουν, παρὰ τὴ μαρτυρία τῶν λόγων τοῦ Δανιήλ.

Ναι, μεγαλύνθη ἕως καὶ κατὰ τοῦ ἄρχοντος τῆς στρατιάς, καὶ δι' αὐτοῦ ἀφαιρέθη ἡ παντοτινὴ θυσία, καὶ ὁ τόπος τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ κατεβλήθη. Δανιήλ 8:11.

Οἱ θεολόγοι διδάσκουν ὅτι τὸ ἐδάφιο σημαίνει «διὰ τῆς παπικῆς ἐξουσίας ἀφαιρέθηκε ἡ διακονία τοῦ Χριστοῦ στο ἁγιαστήριο», καὶ ἡ ἀφαίρεση τῆς διακονίας τοῦ Χριστοῦ στο ἁγιαστήριο ἀπὸ τὴ διάνοια τῶν ἀνθρώπων υποστηρίζεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι, σὲ συνάφεια με αὐτὴν τὴν ἀφαίρεση, ὁ τόπος τοῦ «ἁγιαστηρίου» τοῦ Χριστοῦ «κατεβλήθη». Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα ἐδάφιο στὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ ποὺ νὰ προσδιορίζει ὅτι τὸ ουράνιο ἁγιαστήριο, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐπιτελεῖ τὴ μεσιτεία του, καταβλήθηκε ποτέ. Οὔτε ὑπάρχει οἰποιοδήποτε βιβλικὸ χωρίο ποὺ νὰ προσδιορίζει ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ουρανός, ὁ ὁποῖός ἐστὶν ὁ «τόπος τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ», καταβλήθηκε ποτέ. ΓΙΑ ΜΙΑ ἀκόμη φορά, οἱ θεολόγοι θέτουν τοὺς εαυτοὺς τοὺς ὑπεράνω τοῦ προφήτη Δανιήλ, διότι ἐπιμένουν ὅτι ὁ «τόπος τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ» στὸ ἐδάφιο ἀναφέρεται στὸ ἁγιαστήριο τοῦ Θεοῦ, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Δανιήλ διδάσκει εὐθέως τὸ ἀκριβὸς ἀντίθετο ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδέα.

Οἱ κατ' ἐπίφασιν ἐιδικοί τῆς εβραϊκῆς γλώσσας ἐπιμένουν ὅτι στὸ ἐδάφιο ἡ εβραϊκὴ λέξη «gum» πρέπει νὰ νοηθεῖ με τὴ σημασία τῆς εβραϊκῆς λέξεως «sur». Ἐπιμένουν ἐπίσης ὅτι ἡ εβραϊκὴ λέξη «miqdash» πρέπει νὰ νοηθεῖ ὡς ἡ εβραϊκὴ λέξη «qodesh». Οἱ λέξεις «miqdash» καὶ «qodash» μεταφράζονται ἀμφοτέρως ἀπλῶς ὡς «ἁγιαστήριο» στὸ βιβλίο τοῦ Δανιήλ, ἐντούτοις ἔχουν διαφορετικὲς σημασίες. Ἡ λέξη «miqdash» δηλώνει οἰποιοδήποτε ἁγιαστήριο, εἴτε πρόκειται γιὰ τὸ ἁγιαστήριο τοῦ Θεοῦ εἴτε γιὰ εἰδωλολατρικὸ ἁγιαστήριο. Εἶναι ὁ γενικὸς ὅρος γιὰ τὸ ἁγιαστήριο, ἐνῶ ἡ λέξη «qodesh» χρησιμοποιεῖται στὴν Ἁγία Γραφή μόνο γιὰ νὰ δηλώσει τὸ ἁγιαστήριο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Δανιήλ γνώριζε τὴ διαφορὰ μεταξύ ἐνός εἰδωλολατρικοῦ ἱεροῦ καὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὁ Δανιήλ ἐπρόκειτο νὰ προσδιορίσει ἓνα εἰδωλολατρικὸ ἱερό, θὰ χρησιμοποιούσε τὴ λέξη «miqdash». Μου προκαλεῖ κατάπληξη τὸ ὅτι οἱ υποτιθέμενοι ἐιδικοί τῆς εβραϊκῆς γλώσσας δὲν πραγματεῦνται ποτέ τὸ γεγονός ὅτι, σὲ τέσσερα διαδοχικὰ ἐδάφια, ὁ Δανιήλ χρησιμοποιεῖ καὶ τὶς δύο λέξεις τρεῖς φορές. Ἡ χρῆση ἀπὸ τὸν Δανιήλ τῶν δύο εβραϊκῶν λέξεων, ποὺ ἀμφοτέρως μεταφράζονται ὡς «ιερό», καθορίζει τὸ νόημα τὸ ὁποῖο ὁ Δανιήλ εἶχε τὴν πρόθεση νὰ γίνῃ κατανοητό.

Ναι, ἐμεγαλύνθη ἕως τὸν ἄρχοντα τῆς στρατιάς, καὶ δι' αὐτοῦ ἀφαιρέθη ἡ παντοτινὴ θυσία, καὶ ὁ τόπος τοῦ ἁγιαστηρίου αὐτοῦ κατεβλήθη. Καὶ στρατὸς παρεδόθη εἰς αὐτὸν κατὰ τῆς παντοτινῆς θυσίας ἐξαιτίας τῆς παραβάσεως, καὶ ἔρριψε τὴν ἀλήθεια κατὰ γῆς· καὶ ἐπράξε, καὶ εὐοδόθη. Τότε ἤκουσα ἐνός ἁγίου λαλούντος, καὶ ἄλλος ἅγιος εἶπε πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἅγιον ὅστις ἐλάλει, Ἐως πότε θέλει εἶσθαι ἡ ὄρασις περὶ τῆς παντοτινῆς θυσίας, καὶ τῆς παραβάσεως τῆς ἐρημώσεως, ὥστε νὰ παραδοθῶσιν εἰς καταπάτησιν καὶ τὸ ἁγιαστήριον καὶ ἡ στρατία; Καὶ εἶπε πρὸς ἐμέ, Ἐως δύο χιλιάδας καὶ τριακοσίας ἡμέρας· τότε τὸ ἁγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ. Δανιήλ 8:11–14.

Στο ίδιο ακριβώς χωρίο που περιλαμβάνει το θεμέλιο του Αντβεντισμού, ο Δανιήλ χρησιμοποιεί δύο διαφορετικές εβραϊκές λέξεις, οι οποίες αμφότερες μεταφράζονται ως «αγιαστήριο». Στα εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα ο Δανιήλ επέλεξε να χρησιμοποιήσει την εβραϊκή λέξη για το «αγιαστήριο», η οποία χρησιμοποιείται στη Γραφή μόνο για να προσδιορίσει το αγιαστήριο του Θεού· ενώ στο εδάφιο ένδεκα ο Δανιήλ χρησιμοποίησε τη γενική εβραϊκή λέξη, η οποία μπορεί να δηλώνει είτε το αγιαστήριο του Θεού είτε ένα ειδωλολατρικό αγιαστήριο.

Εάν ο Δανιήλ είχε θελήσει να προσδιορίσει το «άγιαστήριο» στο εδάφιο ένδεκα ως το άγιαστήριο του Θεού, θα είχε χρησιμοποιήσει την ίδια εβραϊκή λέξη που χρησιμοποίησε δύο φορές μέσα στα επόμενα τρία εδάφια. Είναι απολύτως σαφές ότι ο Δανιήλ έκανε διάκριση μεταξύ ενός ειδωλολατρικού άγιαστηρίου στο εδάφιο ένδεκα και του άγιαστηρίου του Θεού στα εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα! Όμως οι μέθυστοι του Εφραΐμ ισχυρίζονται ότι ο «τόπος του άγιαστηρίου αυτού» που «κατεβλήθη», στο εδάφιο ένδεκα, ήταν ο τόπος του άγιαστηρίου του Θεού, αν και αποφεύγουν τη λέξη «τόπος».

Διδάσκουν ότι ο παπισμός αφαίρεσε από τον Χριστό τη διακονία της μεσιτείας και κατέβαλε την αλήθεια του ουρανού αγιαστηρίου. Αλλ' ο Δανιήλ ήταν σαφής ότι το «αγιαστήριον» στο ενδέκατο εδάφιο δεν ήταν το αγιαστήριον του Θεού, αλλά ένα ειδωλολατρικό αγιαστήριον. Ο Δανιήλ ήταν εξίσου σαφής ότι δεν ήταν το «αγιαστήριον» εκείνο που κατεβλήθη, αλλά «ο τόπος» του αγιαστηρίου αυτού.

Αρνούμενοι να αναγνωρίσουν τη σκόπιμη εναλλαγή του γένους στα εδάφια εννέα έως δώδεκα, οι σύγχρονοι θεολόγοι υιοθέτησαν τον ορισμό του «καθημερινού» που προήλθε μέσα από την αποστατημένη Προτεσταντική παράδοση και άρχισαν να οικοδομούν θεμέλιο επάνω στην άμμο της ανθρώπινης εικασίας, της παραδόσεως και του εθίμου. Όταν φθάνουν στο εδάφιο ένδεκα, απορρίπτουν ακόμη και τη θεόπνευστη συμβουλή της Αδελφής White, η οποία προσδιόριζε ότι η κατανόηση του Miller περί του «καθημερινού» ως παγανισμού ήταν ορθή, και αρχίζουν να χρησιμοποιούν την τέχνη του αποπροσανατολισμού και της εικασίας για να υπερασπισθούν την αγάπη τους προς τη Ρωμαιοκαθολική και την Προτεσταντική θεολογία.

Μετατρέπουν στην περικοπή την ειδωλολατρική Ρώμη σε παπική Ρώμη και επιβάλλουν στη λέξη που σημαίνει «υψώνω και εξυψώνω» τον ορισμό «αφαιρώ». Ορίζουν το σατανικό σύμβολο του «διαπαντός» ως θεοσεβές σύμβολο και κατόπιν επιμένουν ότι ένας ειδωλολατρικός ναός είναι ο ναός του Θεού, ενώ αποφεύγουν την άμεση αναφορά στον «τόπο» του αγιαστηρίου. Και οι «απαίδευτοι» (όπως τους προσδιορίζει ο Ησαΐας), οι οποίοι θα κατανοήσουν μόνον εάν οι «πεπαιδευμένοι» τους πουν ότι έτσι είναι, αποδέχονται το έδεσμα των μύθων προς ίδιαν αυτών απώλειαν.

Θα συνεχίσουμε την εξέτασή μας της αύξησης της γνώσης, η οποία παριστάνεται ως τα πολύτιμα πετράδια στο όνειρο του Μίλλερ, στο επόμενο άρθρο.

«Ο απόστολος Παύλος μάς προειδοποιεί ότι “τινές θέλουσιν αποστατήσαι από της πίστεως, προσέχοντες εις πνεύματα πλάνης και διδασκαλίας δαιμονίων”. Αυτό είναι εκείνο που μπορούμε να αναμένουμε. Οι μεγαλύτερες δοκιμασίες μας θα προέλθουν εξαιτίας εκείνης της τάξεως ανθρώπων που κάποτε υποστήριζαν την αλήθεια, αλλά αποστρέφονται από αυτήν προς

τον κόσμο και την καταπατούν υπό τους πόδας των με μίσος και χλευασμό. Ο Θεός έχει έργο να επιτελέσουν οι πιστοί δούλοι Του. Οι επιθέσεις του εχθρού πρέπει να αντιμετωπίζονται με την αλήθεια του λόγου Του. Το ψεύδος πρέπει να αποκαλυφθεί, ο αληθινός του χαρακτήρας πρέπει να φανερωθεί, και το φως του νόμου του Ιεχωβά πρέπει να λάμψει μέσα στο ηθικό σκότος του κόσμου. Οφείλουμε να προβάλλουμε τις αξιώσεις του λόγου Του. Δεν θα θεωρηθούμε αθώοι, εάν παραμελήσουμε αυτό το επίσημο καθήκον. Αλλ' ενώ στεκόμαστε προς υπεράσπιση της αληθείας, ας μη στεκόμαστε προς υπεράσπιση του εαυτού μας, ούτε ας θορυβούμε υπερβολικά επειδή καλούμαστε να υπομείνουμε ονειδισμό και διαστρέβλωση. Ας μη λυπούμεθα τον εαυτό μας, αλλά ας είμαστε πολύ ζηλωτές υπέρ του νόμου του Υψίστου.»

«Λέγει ο απόστολος: “Θα έλθει καιρός όταν δεν θα ανέχονται την υγιαίνουσα διδασκαλία· αλλά, σύμφωνα με τις δικές τους επιθυμίες, θα επισωρεύσουν στον εαυτό τους διδασκάλους, επειδή έχουν κνηθόμενη ακοή· και θα αποστρέψουν την ακοή τους από την αλήθεια και θα εκτραπούν σε μύθους.” Από κάθε πλευρά βλέπουμε ανθρώπους να αιχμαλωτίζονται εύκολα από τις απατηλές φαντασιοπληξίες εκείνων που ακυρώνουν τον λόγο του Θεού· αλλά όταν η αλήθεια τίθεται ενώπιόν τους, γεμίζουν ανυπομονησία και οργή. Η προτροπή όμως του αποστόλου προς τον δούλο του Θεού είναι: “Να αγρυπνείς σε όλα, να υπομένεις τις θλίψεις, να κάνεις έργο ευαγγελιστή, να εκπληρώνεις πλήρως τη διακονία σου.” Στις ημέρες του, μερικοί εγκατέλειψαν την υπόθεση του Κυρίου. Γράφει: “Ο Δημάς με εγκατέλειψε, επειδή αγάπησε τον παρόντα κόσμο.” και πάλι λέγει: “Ο Αλέξανδρος ο χαλκουργός μου έκανε πολλά κακά· ο Κύριος ας του αποδώσει κατά τα έργα του· από αυτόν να φυλάγεσαι και εσύ, επειδή αντιστάθηκε σθεναρά στους λόγους μας.”»

«Οι προφήτες και οι απόστολοι υπέστησαν παρόμοιες δοκιμασίες αντιθέσεως και ονειδισμού, και ακόμη και ο άσπιλος Αμνός του Θεού επειράσθη κατά πάντα καθ' ομοιότητα ημών. Υπέμεινε την αντιλογία των αμαρτωλών εναντίον του εαυτού του.

«Κάθε προειδοποίηση για τον καιρό αυτόν πρέπει να δοθεί πιστά· αλλά “ο δούλος δε του Κυρίου δεν πρέπει να μάχηται, αλλά να ήναι πρᾶος προς πάντας, διδασκτικός, ανεξίκακος· μετά πραότητος παιδεύων τους αντιφρονούντας”. Πρέπει να φυλάττουμε με προσοχή τους λόγους του Θεού μας, μήπως μολυνθούμε από τις απατηλές ενέργειες εκείνων που έχουν αποστατήσει από την πίστη. Οφείλουμε να αντιστεκόμαστε στο πνεύμα και στην επιρροή τους με το ίδιο όπλο που χρησιμοποίησε ο Κύριός μας όταν δέχθηκε επίθεση από τον άρχοντα του σκότους,—“Είναι γεγραμμένον”. Πρέπει να μάθουμε να χρησιμοποιούμε επιδέξια τον λόγο του Θεού. Η προτροπή είναι: “Σπούδασον να παραστήσης σεαυτόν δόκιμον εις τον Θεόν, εργάτην ανεπαίσχυντον, ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας”. Απαιτούνται επιμελής εργασία και ένθερμη προσευχή και πίστη, για να αντιμετωπισθεί η περιπλανώμενη πλάνη των ψευδοδιδασκάλων και των πλανευτών· διότι “εν ταις εσχάταις ημέραις θέλουσιν ελθεί καιροί κακοί. Διότι οι άνθρωποι θέλουσιν είσθαι φίλαντοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, απειθείς εις τους γονείς, αγάριστοι, ανόσιοι, άστοργοι, άσπονδοι, συκοφάνται, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλάγαθοι, προδοταί, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον παρά φιλόθεοι, έχοντες μορφήν ευσεβείας, ηρνημένοι δε την δύναμιν αυτής· και τούτους φεύγε.” Τα λόγια αυτά σκιαγραφούν τον χαρακτήρα των ανθρώπων τους οποίους θα έχουν να αντιμετωπίσουν οι δούλοι του Θεού. “Συκοφάνται”, “αφιλάγαθοι”, θα επιτεθούν εναντίον εκείνων που είναι πιστοί στον Θεό τους μέσα σε αυτή τη διεφθαρμένη εποχή. Αλλά ο πρέσβης

του Ουρανού πρέπει να εκδηλώνει το πνεύμα που φανερώθηκε στον Κύριο. Με ταπεινοφροσύνη και αγάπη πρέπει να εργάζεται για τη σωτηρία των ανθρώπων.»

«Ο Παύλος συνεχίζει σχετικά με εκείνους που αντιτίθενται στο έργο του Θεού, παρομοιάζοντάς τους με τους άνδρες που πολέμησαν εναντίον των πιστών στον καιρό του αρχαίου Ισραήλ. Λέγει: “Καθώς δε ο Ιαννής και ο Ιαμβρής ανθίσταντο εις τον Μωϋσίν, ούτω και ούτοι ανθίστανται εις την αλήθειαν· άνθρωποι διεφθαρμένου νοός, αδόκιμοι περί την πίστιν. Αλλ’ δεν θέλουσι προκόψει περισσότερο· διότι η αφροσύνη αυτών θέλει γείνει κατάδηλος εις πάντα, καθώς και η εκείνων έγινε.” Γνωρίζομεν ότι έρχεται ο καιρός κατά τον οποίον θα αποκαλυφθεί η αφροσύνη τού να πολεμά κανείς εναντίον του Θεού. Δυνάμεθα να αναμένωμεν με ήρεμη υπομονή και εμπιστοσύνη, όσο κι αν δυσφημούμεθα και καταφρονούμεθα· διότι “δεν είναι ουδέν κρυπτόν, όπερ δεν θέλει φανερωθή”, και εκείνοι που τιμούν τον Θεόν θα τιμηθούν υπ’ αυτού ενώπιον ανθρώπων και αγγέλων. Είμεθα να συμμετέχωμεν εις τα παθήματα των μεταρρυθμιστών. Είναι γεγραμμένον: “Οι ονειδισμοί των ονειδιζόντων σε επέπεσαν επ’ εμέ.” Ο Χριστός κατανοεί τη θλίψη μας. Ουδείς εξ ημών καλείται να βαστάσει τον σταυρόν μόνος. Ο Ανήρ των παθημάτων του Γολγοθά συγκινείται από το αίσθημα των θλίψεών μας, και καθώς αυτός υπέφερε πειρασθείς, δύναται επίσης να βοηθήσει εκείνους που ευρίσκονται σε λύπη και δοκιμασία ένεκεν αυτού. “Και πάντες δε οι θέλοντες να ζώσιν ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού θέλουσι διωχθή. Πονηροί δε άνθρωποι και γόητες θέλουσι προκόψει εις το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι. Συ όμως μένε εις εκείνα τα οποία έμαθες.” Review and Herald, January 10, 1888.»